

1.4. UMOCOWANIA PRAWNE

Obecnie brakuje odrębnych regulacji prawnych ujmujących specyfikę przygotowywania i realizacji działań rewitalizacyjnych. Pośrednio do zagadnień rewitalizacji odnosi się Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – zgodnie z jej art. 15 ust. 3 pkt 2 i 3 w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb: granice obszarów rehabilitacji istniejącej zabudowy i infrastruktury technicznej oraz granice obszarów wymagających przekształceń lub rekultywacji.

Pozostałe zagadnienia z zakresu rewitalizacji normowane są przez zapisy kilku rozproszonych ustaw⁷, przy czym zakres ten ulega zmianom, gdyż na kształt programu rewitalizacji mogą mieć wpływ zarówno miejscowe uwarunkowania, jak i wymagania podmiotu wdrażającego⁸.

Jednym z dokumentów określających cele i sposób działania podmiotów publicznych, a w szczególności rządu i samorządów województw, w odniesieniu do przestrzeni dla osiągnięcia strategicznych celów rozwoju kraju jest Krajowa Strategia Rozwoju Regionalnego 2010-2020. Dokument ten wyznacza cele polityki rozwoju regionalnego, w tym wobec obszarów wiejskich i miejskich oraz definiuje ich relacje w odniesieniu do innych polityk publicznych o wyraźnym terytorialnym ukierunkowaniu. Celem strategicznym polityki regionalnej, określonym w Strategii jest efektywne wykorzystywanie specyficznych regionalnych oraz terytorialnych potencjałów rozwojowych dla osiągania wzrostu, zatrudnienia i spójności w horyzoncie długookresowym. Polityka regionalna wspiera kompleksowe działania odbudowujące zdolności do rozwoju pewnych terytoriów (miast, dzielnic, obszarów przemysłowych, terenów zdegradowanych) poprzez przywracanie lub nadanie im nowych funkcji społeczno-gospodarczych oraz wspomaganie realizacji kompleksowych programów rewitalizacji na obszarze problemowym. Jednym z celów Strategii jest budowanie spójności terytorialnej i przeciwdziałanie marginalizacji obszarów problemowych. Istotne znaczenie w tym zakresie odgrywa restrukturyzacja oraz rewitalizacja miast i innych obszarów szczególnie odznaczających się utratą funkcji społeczno-gospodarczych. Z punktu widzenia realizacji celów Strategii istotne jest wsparcie tych miast, które znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji uwarunkowanej szeregiem czynników historycznych, geograficznych, gospodarczych, społecznych. Istotne jest jednak założenie, że w wyniku dyskusji między podmiotami polityki regionalnej (władze województwa, władze miasta, rząd, organizacje, przedsiębiorcy) zostaną wskazane obszary wsparcia,

⁷ Najważniejsze zagadnienia z zakresu rewitalizacji regulują:

Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 20 grudnia 1996 o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 Nr 9 poz. 43 z późn. zm.)

Ustawa z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 Nr 80 poz. 717 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 poz. 1409 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 Nr 46 poz. 543 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz. U. z 2014 poz. 121 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2005 Nr 169 poz. 1420 z późn. zm.)

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2004 Nr 19, poz. 177 z późn. zm.)

⁸ M. Węglowski, Aspekty prawne i organizacyjne zarządzania rewitalizacją, tom 6, pod. red. W. Rydzika, Instytut Rozwoju Miast, Kraków 2009, s. 38